

# Jesu Kristi uppenbarelse – Nummer åtta

## *En nations födelse*

Jeff Pippenger

2023-10-31

Midnattsropets budskap upphörde i begynnelsen vid öppnandet av den undersökande domen, och Midnattsropets budskap upphör vid öppnandet av den verkställande domen. Islams tredje ve för med sig dom över Förenta staterna för antagandet av söndagslagen, och det representerar en fortgående och tilltagande dom över hela världen för deras antagande av sin egen söndagslag under trycket från den civila förföljande makten, representerad av de tio kungar som har bedrivit otukt med Jesabel, Tyrus sköka.

”När Amerika, den religiösa frihetens land, förenar sig med påvedömet i att tvinga samvetet och förmå människor att ära den falska sabbaten, kommer folket i varje land på hela jordklotet att ledas att följa hennes exempel.” Testimonies, band 6, s. 18.

Söndagslagsstriden i den stora kontroversen är då fullt ut inledd. Satan framträder då för att utge sig för att vara Kristus.

”Genom den förordning som framtvingar påvedömet institution i strid med Guds lag kommer vår nation att helt avskära sig från rättfärdigheten. När protestantismen skall sträcka ut sin hand över klyftan för att gripa den romerska maktens hand, när hon skall räcka över avgrunden för att fatta Spiritualismens hand, när vårt land, under inflytandet av denna trefaldiga förening, skall förkasta varje princip i sin konstitution som en protestantisk och republikansk regering och skall vidta åtgärder för spridandet av påvliga osanningar och villfarelser, då kan vi veta att tiden har kommit för Satans märkliga verksamhet och att slutet är nära.” Testimonies, band 5, 451.

Nationellt avfall följs av nationell undergång.

”Förenta staternas folk har varit ett gynnat folk; men när de inskränker religionsfriheten, överger protestantismen och ger påvedömet sitt stöd, då skall måttet av deras skuld vara rågat, och ’nationellt avfall’ skall upptecknas i himlens böcker. Följden av detta avfall blir nationell undergång.” Review and Herald, 2 maj 1893.

De dåraktiga laodiceiska adventisterna slår sig samman med den påvliga makten och blir omkullkastade, medan Kristi andra hjord, som ännu befinner sig i Babylon, undkommer påvedömet hand.

Han skall också tåga in i det härliga landet, och många länder skall bli omstörtade; men dessa skall undkomma ur hans hand: Edom och Moab och huvudmännen bland Ammons barn. Daniel 11:41.

Islam slår plötsligt till mot Förenta staterna, när den sjunde basunen för med sig ett domsve över antagandet av söndagslagen.

Och jag såg, och hörde en ängel flyga mitt genom himlen och säga med hög röst: Ve, ve, ve över jordens invånare för de återstående basunrösterna från de tre änglar som ännu skall blåsa i basun! Uppenbarelseboken 8:13.

Det baner som representerar de två vittnena i Uppenbarelseboken elva framställs sedan av Johannes i Uppenbarelseboken kapitel tolv som en kvinna klädd i solen, och framställs profetiskt med begynnelsens och ändens symbolik.

Och ett stort tecken visade sig i himlen: en kvinna, klädd i solen, med månen under sina fötter och på sitt huvud en krona av tolv stjärnor. Och hon var havande och ropade i barnsnöd och födslovånda. Och ett annat tecken visade sig i himlen: och se, en stor röd drake, med sju huvuden och tio horn och sju kronor på sina huvuden. Och hans stjärt drog med sig en tredjedel av himlens stjärnor och kastade dem ned på jorden. Och draken stod framför kvinnan, som skulle föda, för att sluka hennes barn så snart det hade blivit fött. Och hon födde ett gossebarn, som skulle styra alla folk med järnspira; och hennes barn rycktes upp till Gud och till hans tron. Uppenbarelseboken 12:1–5.

Hon står på månen och är klädd i solen. Månen är en återspeglings av solen och utgör därför i profetisk bemärkelse en förebild för solen. De tolv stjärnorna i hennes krona representerar det forntida Israels tolv stammar vid det forntida Israels början, vilka är förebilder för de tolv lärjungarna vid det forntida Israels slut. De tolv stjärnorna, som är de tolv lärjungarna vid det forntida Israels slut, är också de tolv apostlarna vid det moderna Israels början. De är därför förebilder för de etthundrafyrtiofyra tusen vid det moderna Israels slut, vilka är lärjungar och apostlar. Vid början av den historia där lärjungarna representerar både det forntida Israels avslutning och apostlarna det moderna Israels början, var kvinnan, som är församlingen, havande med Kristus. Han är ”gossbarnet” som skulle ryckas upp till Gud efter sin död och uppståndelse.

Kvinnan förebildar därför också födelsen av de etthundrafyrtiofyra tusen, vilka också stiger upp till himlen efter att ha uppväckts från dödsskuggans dal. När de väl är i himlen, skulle hon också föda ytterligare ett barn, som representerar den andra hjorden som kommer ut ur Babylon vid söndagslagen.

Innan hon kände födslovåndan födde hon; innan hennes smärta kom, blev hon förlöst med ett gossebarn. Vem har hört något sådant? vem har sett sådana ting? Kan ett land födas på en enda dag? eller kan ett folk födas på en gång? Ty så snart Sion kände födslovåndan, födde hon sina barn. Skulle jag låta födelsen komma och inte låta henne föda fram? säger Herren. Skulle jag låta henne föda fram och sedan tillsluta moderlivet? säger din Gud. Jesaja 66:7–9.

Under jorddjurets väldes tid föds ett folk på en gång. Detta folk är de etthundrafyrtiofyra tusen, ty de är de som fullkomligt återspeglar Kristi karaktär. De är de som förebildas av Jesus såsom ”gossebarnet”. De är Jesajas ”gossebarn”, som föds innan kvinnan kommer i barnsnöd. De döda, torra benen, över vilka världen glädde sig när de mördades av odjuret från avgrunden, skall bli tröstade i Jerusalem, och därefter skall de glädja sig tillsammans med kvinnan som föder fram ”gossebarnet”. De föds fram innan hon våndas, och sedan våndas hon och föder fram ”sina” andra ”barn”, när hedningarna då svarar på den tredje ängels budskap såsom en strömmande flod,

medan budskapet sveper över landet såsom en flodvåg. De föds i en stor kris, vilken representerar hennes födslovånda. Kvinnan i Uppenbarelseboken tolv har i själva verket tvillingar. De förstfödda är de etthundrafyrtiofyra tusen, som identifieras som förstlingsfrukterna, och hedningarna såsom den stora inbärningen av sommarens skörd.

Gläd er med Jerusalem och fröjda er med henne, alla ni som älskar henne; jubla högt med henne i glädje, alla ni som har sörjt över henne. För att ni må dia och mättas vid hennes trösts bröst, för att ni må dricka i fulla drag och förlusta er i hennes härlighets överflöd. Ty så säger Herren: Se, jag skall låta frid strömma till henne som en flod och hednafolkens härlighet som en överflödande ström; då skall ni dia, ni skall bäras på hennes sida och gungas i hennes knä. Så som en moder tröstar sitt barn, så skall jag trösta er; och i Jerusalem skall ni få tröst. När ni ser detta, skall ert hjärta fröjda sig, och era ben skall frodas som gräset; och Herrens hand skall bli känd bland hans tjänare, men hans harm mot hans fiender. Jesaja 66:10–14.

De som ”sörjer” över Jerusalem är de som suckar och ropar över de styggelser som begås i henne och som har blivit beseglade, och de blir beseglade före söndagslagen. Vi befinner oss nu i ”det avslutande arbetet för församlingen”, vilket utgör de sista ögonblicken av beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen.

”Guds sanna folk, som bär Herrens verks ande och själars frälsning i sina hjärtan, kommer alltid att betrakta synden i dess verkliga, syndiga karaktär. De kommer alltid att stå på den trogna och rättframma behandlingen av de synder som så lätt ansätter Guds folk. Särskilt i det avslutande verket för församlingen, i beseglingstiden för de etthundrafyrtiofyra tusen som skall stå utan fläck inför Guds tron, kommer de att djupast känna oförrätterna hos Guds bekännande folk. Detta framställs med kraft genom profetens skildring av det sista verket under bilden av männen, var och en med ett fördärvsvapen i sin hand. En man bland dem var klädd i linne, med ett skrivdon vid sin sida. 'Och HERREN sade till honom: Gå genom staden, genom Jerusalem, och sätt ett tecken på pannan på de män som suckar och ropar över alla de styggelser som bedrivs därinne.'” Testimonies, band 3, 266.

De som ”suckar och ropar” blir beseglade innan de fördärvande änglarna med slaktvapnen går genom församlingen, som framställs som Jerusalem.

Befallningen lyder: ”Gå genom staden, genom Jerusalems mitt, och sätt ett tecken på pannorna på de män som suckar och ropar över alla de styggelser som bedrivs därinne.” Dessa suckande, ropande hade framhållit livets ord; de hade tillrättavisat, rätt och enträget manat. Några som hade vanärat Gud omvände sig och ödmjukade sina hjärtan inför Honom. Men Herrens härlighet hade lämnat Israel; fastän många ännu fortsatte med religionens yttre former, saknades Hans kraft och närvaro.

”När tiden kommer då Hans vrede skall bryta fram i domar, skall dessa ödmjuka, hängivna Kristi efterföljare skiljas från den övriga världen genom sin själs ångest, vilken kommer till uttryck i klagan och gråt, tillrättavisningar och varningar. Medan andra försöker kasta en mantel över det rådande onda och ursäktar den stora ondska som överallt är rådande, skall de som hyser nitälskan för Guds ära och kärlek till själarna inte tåga för att vinna någons gunst. Deras rättfärdiga själar plågas dag efter dag av de orättfärdigas oheliga gärningar och tal. De är

maktlösa att hejda den framrusande syndafloden, och därför är de uppfyllda av sorg och bävan. De sörjer inför Gud när de ser religionen föraktad i just de hem där sådana har levt som fått stort ljus. De klagar och ödmjucar sina själar därför att högmod, girighet, själviskhet och bedrägeri av nästan varje slag finns i församlingen. Guds Ande, som manar till tillrättavisning, trampas under fötterna, medan Satans tjänare triumferar. Gud blir vanärad, sanningen görs om intet.”

”Den skara som inte känner sorg över sin egen andliga tillbakagång och inte sörjer över andras synder, kommer att lämnas utan Guds sigill. Herren ger sina sändebud, männen med förgörelsevapnen i sina händer, denna befallning: ’Gå efter honom genom staden och slå; må ert öga inte skona, och visa ingen förbarmande: döda till förintelse gamla och unga, både jungfrur och små barn och kvinnor; men kom inte nära någon man på vilken märket är; och börja vid Min helgedom.’ Då började de med de gamla männen som stod framför huset.

”Här ser vi att församlingen — Herrens helgedom — var den första att känna slaget av Guds vrede. De gamla männen, de åt vilka Gud hade gett stort ljus och som hade stått som väktare över folkets andliga intressen, hade svikit det förtroende som anförtratts dem. De hade intagit den ståndpunkten att vi inte behöver vänta oss några underverk och den tydligt märkbara uppenbarelsen av Guds kraft såsom i forna dagar. Tiderna har förändrats. Dessa ord stärker deras otro, och de säger: Herren skall varken göra gott eller göra ont. Han är alltför barmhärtig för att hemsöka sitt folk med dom. Så blir ’Fred och trygghet’ ropet från män som aldrig mer skall höja sin röst som en basun för att visa Guds folk deras överträdelser och Jakobs hus deras synder. Dessa stumma hundar som inte ville skälla är de som får känna den rättfärdiga hämnden från en förtörnad Gud. Män, unga kvinnor och små barn omkommer alla tillsammans.” Testimonies, volym 5, 210, 211.

Jesaja fyrtio inleds med att använda symboliken i en fördubbling, vilket är ett profetiskt kännetecken för Midnattsropsbudskapet, som är ett andra budskap som förenas med budskapet om Babylons fall. Babylons fall fördubblas när det uttrycks profetiskt. Uttrycket är: ”Fallet, fallet är Babylon.”

Och en annan ängel följde efter och sade: Fallet, fallet är Babylon, den stora staden, därför att hon har fått alla folk att dricka av sin otukts vredes vin. Uppenbarelsesboken 14:8.

Det finns två bibliska fall av det bokstavliga Babylon, och det finns två bibliska fall av det andliga Babylon. Tillsammans utgör de fyra historiska vittnesbörd som identifierar de profetiska kännetecknen på Babylons fall.

Och han ropade med stark röst och sade: Fallet, fallet är det stora Babylon, och det har blivit en boning för onda andar och ett tillhåll för varje oren ande och ett näste för varje oren och avskryvare fågel. Uppenbarelsesboken 18:2.

Det bokstavliga Babylon föll såsom Babel på Nimrods tid, och det bokstavliga Babylon föll också på Belshazzars tid. Det andliga Babylon föll år 1798, och dess slutliga fall framställs upprepade gånger i Skrifterna. Av denna orsak innehåller budskapet om Babylons fall den profetiska symboliken i fördubblingen. I samband med Babylons fall sker en fördubbling, men det finns

också två andra huvudsakliga profetiska skäl till fenomenet fördubbling.

Det andra skälet är att det, såsom ett budskap, representerar ett budskap som förenas med ett andra budskap. Det representerar två budskap. Det finns andra betydelsefulla sanningar förbundna med innebörden och strukturen i den andre ängelns budskap, men vi konstaterar helt enkelt att Jesajas sista profetiska framställning, som börjar i kapitel fyrtio, inleds med en fördubbling av symbolen för Hjälparen, som Kristus lovade att ge sitt folk, medan han dröjde kvar i den himmelska helgedomen.

Trösta, trösta mitt folk, säger er Gud. Tala vänligt till Jerusalem och ropa till henne att hennes vedermöda är fullbordad, att hennes missgärning är försonad; ty av Herrens hand har hon fått dubbelt igen för alla sina synder. Jesaja 40:1, 2.

Det finns inget annat ställe i Bibeln som talar mer specifikt om det element i Kristi karaktär som utgör Alfa och Omega än avsnittet i Jesaja från kapitel fyrtio till bokens slut. Såsom Alfa och Omega sätter Kristus sitt namns signatur, som Alfa och Omega, på detta avsnitt, ty när man kommer till slutet av Jesaja hänvisar han återigen till Hjälparen, ty Kristus är Ordet, och han är begynnelsen och änden.

Så säger Herren: Himlen är min tron och jorden är min fotapall. Var är då det hus som ni bygger åt mig, och var är platsen för min vila? Ty allt detta har min hand gjort, och allt detta har blivit till, säger Herren. Men till den skall jag se: till den som är betryckt och har en förkrossad ande och bävar för mitt ord. Den som slaktar en ox är såsom om han dräpte en människa; den som offerar ett lamm, såsom om han bröt nacken av en hund; den som frambär en spisoffergåva, såsom om han frambär svinblod; den som tänder rökelse, såsom om han välsignade en avgud. Ja, de har utvalt sina egna vägar, och deras själ har sin lust i deras styggelser. Därför skall också jag utvälja hemsökelse åt dem och låta det de fruktar komma över dem; eftersom ingen svarade när jag kallade, och ingen hörde när jag talade, utan de gjorde det som var ont i mina ögon och utvalde det som jag inte hade behag till. Jesaja 66:1–4.

Frågan väcks: vilket hus byggde Guds folk åt Honom? Uppförde de Petrus andliga hus eller Satans synagoga? Gud identifierar det hus som Han har byggt såsom bestående av dem som är av ”en fattig och förkrossad ande” och av dem som ”bäva för” Hans ”ord”. Han ställer dem som bäva för Hans ord i kontrast till en annan klass som frambär orena offer, som har valt sin egen väg. De som tillhör den klass som frambär orena offer skall finna, liksom judarna gjorde, att deras hus skall lämnas åt dem öde.

Alla profeterna talar om världens ände, och detta är en illustration av åtskillnaden mellan de visa, som bävar för hans ord, och de dåraktiga, som frambär styggelser inför Gud, styggelser som deras själar har sin lust i. Av denna anledning skall Gud utvälja villfarelsen åt de dåraktiga laodikeiska jungfrurna, den villfarelse som aposteln Paulus anger framkallas genom att man tar emot ”lögnen”.

”Lögnen” är en särskild symbol i adventismens historia, och den antogs av byggmästarna år 1863 och byggdes vidare på genom hela adventhistorien. Det var en lögn som frambringade en falsk grund, och där började de uppföra ett förfalskat falskt tempel. Deras arbete med att förfalska det sanna templet fortsätter ända till ”de sista dagarna”. Jesaja placerar sammanhanget för kapitel

sextiosex inom skilsmässan mellan de visa och de dåraktiga jungfrurna. Jesaja identifierar den profetiska historia som han markerade i den första versen av Jesaja fyrtio, när Kristus lovade att sända Hjälparen tre och en halv symboliska dagar efter besvikelsen den 18 juli 2020.

Hör Herrens ord, ni som bävar för hans ord: Era bröder som hatade er, som drev ut er för mitt namns skull, sade: Må Herren bli förhårligad. Men han skall uppenbara sig till er glädje, och de skall komma på skam. En röst av larm från staden, en röst från templet, Herrens röst som vedergäller sina fiender. Jesaja 66:5, 6.

Från 1798 till 1844 uppförde Herren, i milleriternas rörelse, ett andligt tempel, till vilket Han såsom förbundets budbärare plötsligt kom år 1844. Herren uppför ett andligt tempel i de etthundrafyrtiofyrtusendes rörelse, för att Han plötsligt må komma och ingå förbund med detta tempel. Petrus kallar i sitt första brev, kapitel två, detta tempel ett ”andligt hus”. De som ”hör Herrens ord” är dem som Johannes i Uppenbarelsesboken syftar på när han säger att de som hör är ”saliga”. De är baneret, ty baneret består av ”Israels fördrivna”. De dåraktiga laodiceerna skall komma på skam när Herren förhårligar sig i filadelfierna, som bävar för Hans ord, och Hans ord är ”sanning”.

De tre röster som hörs under den tid då de visa och de dåraktiga skiljs från den andra klassen, kommer från ”staden”, från ”templet” och från ”Herren som utkräver vedergällning”. Den första ”rösten” från staden är ”ett larmets röst”, och ”larmet” är Hjälparens ankomst, han som kommer plötsligt.

Och när pingstdagen var fullbordad, var de alla endråktigt samlade på en och samma plats. Och plötsligt kom från himlen ett då såsom av en våldsam stormvind, och det uppfyllde hela huset där de satt. Och tungor såsom av eld visade sig för dem, och de fördelade sig och satte sig på var och en av dem. Apostlagärningarna 2:1–3.

Ordet som i Apostlagärningarna kapitel två, vers två, översatts med ”ljud”, betyder ett ”buller” och ett ”rykte”. Ett ”rykte” är en profetia. Det ”ljud” eller ”buller” som kommer från ”staden” framställs genom ”en mäktig vind”. ”Ljudet av buller från staden” är det ”rykte” eller profetiska budskap inom islam som utmärker Hjälparens ankomst i dalen med de förtorkade benen, vilka hade blivit dräpta på ”den stora stadens gata, som andligen kallas Sodom och Egypten, där också vår Herre blev korsfäst.”

I Jesajas fyrtionde kapitel frågade den ”röst” som skulle bereda vägen för ”förbundets budbärare” vilket budskap han skulle ”ropa ut”. Han fick befallning att ”ropa ut” islams budskap. I Apostlagärningarna var det ”ljud” som fyllde Petrus andliga ”hus” ett ”sus såsom av en våldsam stormvind”, vilken i Heseziel trettiosju kom från islams fyra vindar.

Ett då från staden, en röst från templet, Herrens röst, som vedergäller sina fiender. Jesaja 66:6.

Från den gata där vår Herre korsfästes underrättar Hjälparen först ”rösten” hos den som ropar i öknen om vad budskapet skall vara. Därefter förstärker den våldiga här, som är det tempel som har blivit uppbyggt, såsom förebildat i den inledande rörelsen från 1798 till 1844, ropet. Den våldiga

härens rörelse, när de förkunnar islams rop, leder till den tredje ”rösten”, som identifierar Guds röst i domen över Förenta staterna för antagandet av söndagslagen. Det är där Herren utmäter vedergällning. De tre rösterna styrs inom strukturen av de sju dundrens dolda historia, vilken representerar begynnelse-, mitt- och slutbokstäverna i det hebreiska ord som skapades av den Underbare Lingvisten och översätts med ”sanning”. Detta kan man inte hitta på!

I överensstämmelse med den profetiska historia vi har identifierat vänder sig Jesaja därefter till en nations födelse.

Innan hon kände födslovåndor födde hon; innan hennes smärta kom, blev hon förlöst med ett gossebarn. Vem har hört något sådant? Vem har sett sådana ting? Kan ett land födas på en enda dag? Eller kan ett folk bli till på en gång? Ty så snart Sion kände födslovåndor, födde hon sina barn. Skulle jag låta födelsen börja och inte låta den fullbordas? säger Herren. Skulle jag låta födelsen ske och sedan avsluta moderlivet? säger din Gud. Jesaja 66:7–9.

Den nation som föds innan kvinnan kommer i värkar låg nyligen på gatan, död och torr, medan hela världen glädde sig över hennes omständigheter. Men när de två vittnena stod upp, blev de som hade glatt sig över deras död förskräckta. När de döda, torra, slagna kropparna reser sig upp som en nation, skall alla som älskar Jerusalem då glädja sig med henne. De som älskar Jerusalem innefattar inte bara nationen av de etthundrafyrtiofyra tusen, utan också Guds andra hjord, som då kallas ut ur Babylon. Uppståndelsen ur besvikelsen den 18 juli 2020 fullbordas genom Hjälparens ankomst, vilken skall få de döda, torra ”benen” att ”blomstra såsom ett gräs”.

Gläd er med Jerusalem och fröjda er med henne, alla ni som älskar henne; jubla av glädje med henne, alla ni som har sorjt över henne. För att ni må dia och bli mättade vid hennes trösts bröst, för att ni må dricka i djupa drag och förnjöjas av hennes härlighets fullhet. Ty så säger Herren: Se, jag låter frid komma till henne såsom en flod och hednafolkens härlighet såsom en överflödande ström; då skall ni dia, ni skall bäras på hennes sida och smekas på hennes knän. Såsom en moder tröstar sitt barn, så skall jag trösta er; och i Jerusalem skall ni få tröst. Och när ni ser detta, skall ert hjärta glädja sig, och era ben frodas såsom gräset; och Herrens hand skall bli känd bland hans tjänare, men hans vrede mot hans fiender. Jesaja 66:10–14.

Alfa och Omega placerar slutet på Jesajas sista berättelse precis där den började i begynnelsen, med identifieringen av Hjälparens ankomst. Och såsom alltid är fallet med varje budskap som representerar Elias budskap, placeras det inom ramen för att Herren slår jorden med en förbannelse.

Ty se, Herren skall komma med eld och med sina vagnar såsom en virvelvind, för att låta sin vrede drabba med raseri och sitt straff med eldslågor. Ty med eld och med sitt svärd skall Herren gå till rätta med allt kött; och många skall bli slagna av Herren. De som helgar sig och renar sig i lustgårdarna, bakom ett träd i mitten, de som äter svinkött och styggelsen och musen, de skall tillsammans förgås, säger Herren. Ty jag känner deras gärningar och deras tankar: tiden skall komma då jag skall samla alla folk och tungomål; och de skall komma och se min härlighet. Jesaja 66:15–18.

De dåraktiga laodiceiska adventisterna, som står bakom ”trädet” till kunskap om gott och ont, vilket är ”mitt i” Edens ”lustgård”, bekänner sig helga och rena sig själva, medan de i verkligheten äter Babylons orena läror och gömmer sig såsom Adam och Eva gjorde på grund av de synder som de älskade alltför mycket för att överge. De skall förtäras tillsammans med alla de andra nationerna. De ställs i kontrast till de visa, som skall vara ett ”tecken”. ”Tecknet” är ”baneret”, vilket representerar sabbaten, som är Herren din Guds tecken, vilket faktiskt helgar Hans folk.

Därför skall Israels barn hålla sabbaten och fira sabbaten från släkte till släkte såsom ett evigt förbund. Den är ett tecken mellan mig och Israels barn för evigt; ty på sex dagar gjorde Herren himmel och jord, och på sjunde dagen vilade han och vederkvickte sig. Andra Moseboken 31:16, 17.

De visa gömmer sig inte bakom ett bekännandets träd; de upphöjs såsom ett baner och framställer Guds härlighet i den stora stridens sista scener. Hans härlighet är Hans karaktär, och den beståndsdel av Hans karaktär som de framställer för världen är Alfa och Omega, begynnelsen och änden, den förste och den siste, vilken framställs såsom ”Sanningen”.

Och jag skall sätta ett tecken bland dem, och jag skall sända några av dem som undkommer till hednafolken, till Tarshish, Pul och Lud, som spänner bågen, till Tubal och Javan, till öarna i fjärran, som inte har hört talas om mitt rykte och inte sett min härlighet; och de skall förkunna min härlighet bland hednafolken. Och de skall föra alla era bröder från alla folk som en offergåva åt Herren, på hästar och i vagnar och i bärstolar och på mulåsnor och på snabba riddjur, till mitt heliga berg Jerusalem, säger Herren, liksom Israels barn bär fram en offergåva i ett rent kärl till Herrens hus. Och också av dem skall jag ta till präster och till leviter, säger Herren. Ty liksom de nya himlarna och den nya jorden, som jag skall göra, skall bestå inför mig, säger Herren, så skall er säd och ert namn bestå. Och det skall ske att från nymånad till nymånad och från sabbat till sabbat skall allt kött komma för att tillbe inför mig, säger Herren. Och de skall gå ut och se på kropparna av de män som har överträtt mot mig; ty deras mask skall inte dö, och deras eld skall inte utsläckas; och de skall vara en styggelse för allt kött. Jesaja 66:16–24.

Jesajas sista profetiska berättelse börjar med Hjälparens ankomst i juli 2023, och berättelsen slutar precis där den började. Den anländer i den dolda historien om de sju tordönen, som avförseglas strax innan nådatiden avslutas. Den identifierar upprepningen av den milleritiska rörelsen i början med historien om de hundrafyrtiofyra tusendes rörelse i slutet. Den framställer förbannelsens budskap, som åtföljer Elias budskap, som budskapet om Islams profetiska verk att uppväcka nationernas vrede, såsom det används av Herren för att bringa dom ”först” över Förenta staterna för en söndagslag, och ”sist” över hela världen för samma uppror.

Vi kommer att fortsätta vår behandling av Jesajas sista skildring i nästa artikel.